

Svajonų
ROMANAI

Romantika

GEROS
NUOTAINOS
KUBAS

FIONA HARPER

Lemtingas bučinyš

9,79 Lt / 2012 liepa–rugpjūtis

Knygotė

Fiona Harper

LEMTINGAS BUČINYS

Romanas

Versta iš Fiona Harper,
Swept Off Her Stilettos, 2011
© Fiona Harper, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere,
vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-515-6

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Merginos tam negali atsispirti...

Korinos išpažintys

Pirmoji. Man regis, mažasis pirštelis nėra deramai apvilktas, jeigu aplink jį patogiai neapvyniotas vyras, o aš visada pasitikrinu, ar esu deramai apsirengusi.

Piktai nužvelgiau vyriškį, kuris išlėkė iš kavinės. Verždamasis jis vos neapipylė geriausios taškuotos mano suk nelės karameline mokačino kava, negana to, nepasivargino palaikyti durų.

Tačiau dėl to neketinau pripažinti prarandanti moterišką žavesį. Turbūt baimindamasis šiam metų laikui neįprasto oro, jis manęs nepastebėjo.

Kadangi neturėjau pasirinkimo, žongliruodama dviem popieriniais puodeliais su garuojančia kava, pamėginau atidaryti duris alkūne. Nepavyko. Liko vienintelė išeitis. Atsidusau, apsisukau šimtu aštuoniasdešimčia laipsnių ir stumtelėjau sėdyne.

Žengusi į Grinvičo Didžiąją gatvę, pakėliau akis. Dangus ne tik pranašavo lietu, bet dar ir grasino kataklizmais. Turėjęs būti malonus, vasaros vakaras apniuko ir pasidarė niūrus kaip gruodį. Laimei, eidama į darbą užtruksiu vos dvi minutes ir, dangui dar nespėjus atsiverti, nesušlapusi saugiai kiūtosiu viduje.

Nemandagus vyras turėjo už ką atsakyti. Niekas nelaikė man atvirų durų ir, pro šalį plaukiant nenutrūkstamam lankytojų srautui, nežiūrėjo į mane praradęs žado. Niekas nesigrožėjo mano sėdmenimis, kol aukštai iškelta galva, siūbuodama klubais tarsi Merlina filme *Džiaze tik merginos*, tolau nuo kavinės. Kol išmokau vaikščioti lengvais žingsneliais, peržiūrėjau jį bent penkiasdešimt kartų, todėl nusipelniau bent to, kad mano darbo vaisiai būtų įvertinti.

Ištiesinau nugarą ir kilstelėjau smakrą. Nesvarbu, blogai išauklėtas vyriškis mane sekė ar ne, ketinau grįžti už prekystalio. Pravažiuojantys automobiliai irgi buvo ganėtinai plati auditorija. Statydama vieną po kitos raudonais smailiakulniais apautas kojas ėmiau žingsniuoti.

Pasukusi į Bažnyčios gatvę, kirtau judrią sankryžą ir patekau į Nelsono gatvę. Visgi ši

vakarą man nuotaikos nepakėlė net tvarkingai išsirikiavę kreminės spalvos aštuonioliktojo amžiaus statiniai. Paprastai eidama pro kiekvieną parduotuvę ar butiką su didėjančiu jauduliu skaičiuodavau numerius, nusišypsodavau ir pamodavau jos savininkui.

Prie kampo buvo ekologiškais produktais prekiaujanti kavinukė - dabar ji uždaryta, bet rytais čia susirinkdavo stilingų jaunų mamyčių, kurios užgriozdindavo erdvę moderniais vaikų vežimėliais, o aplink tik ir skambėdavo kalbos apie privačių lopšelių pranašumus. Už kavinukės buvo įsikūręs senų leidinių knygynas, kuris sėkmingai pardavinėjo vadovėlius netoliese esančio universiteto studentams. Dar toliau matėsi *Susie's* - vien apskritų keksų kepyklėlė. Jos vitrina buvo išpuošta įvairiais žvilgančiais cukraus pudra apibarstytais keksų bokštais, kurie atrodė taip skaniai, kad net griežtos dietos besilaikančios moterys sustodavo ir apsilaižydavo lūpas. Paskui praeidavau tailandietišką restoraną, spaudos kioską ir parduotuvę *Petal*¹, prekiaujančią tik rožinės spalvos daiktais.

---

¹ *Petal* (angl.) - vainiklapis. (Čia ir toliau - vert. past.)

Galiausiai kitos durys, trečios nuo eklektiškos eilės galo, buvo mano parduotuvės – *Korinos spintos* – vintažinių drabužių prekybos centro, galinčio varžytis su geriausiais Londone.

Kol priėjau savo duris ir įžengusi vidun atverčiau lentelę su užrašu *Uždaryta* į lauko pusę, mano nuotaika spėjo dar labiau subjurti. Žingsniuojant į darbą man nepapypino nė vienas automobilis, nepasigirdo nė vieno švilptelėjimo! Aš tiesiog kunkuliavau. Nors nenorėjau teikti reikšmės dvejonėms, tokia aplinkinių reakcija nieko gera nežadėjo.

– Kokia širšė tau įgėlė? – paklausė Alicija, kai su trenksmu pastačiau ant prekystalio latę be kofeino. Mano verslo partnerė buvo nežemiška moteris – ugniniais plaukais, baltaodė, liekna ir grakšti. Na, dabar gal nebe tokia liekna ir grakšti. Nes jau septintą mėnesį laukėsi, o kadangi buvo baisiai liesa, kūdikis pilve galėjo augti tik vienaip – išsišaudamas į priekį. Alicija atrodė taip, tarsi pusryčiams būtų prarijusi mano *VW Beetle* automobilį.

Nuvožiau plastikinį dangtelį nuo puodelio su mokačino kava ir papūčiau.

– Kažkas šiandien negerai Londono vyrų populiacijai.

Alicija sukikeno. Ji mane pernelyg gerai pažinojo.

Nors pasistengiau nutaisyti rūgščią miną, lūpų kampučiai pakilo. Gurkštelėjusi kavos nusišypsojau. Alicija stovėjo atsirėmusi į prekystalį ir sukiojo ištinusias kulکشnis.

- Vaje, Alicija! Tavo kojos kaip dramblio.

Ji iš padilbų žvilgtelėjo į mane.

- Jėzau, ačiū.

Pastačiau ant prekystalio puodelį ir nužingsniavau į tolimąjį kambarį. Grįžusi įteikiau Alicijai jos skėtį ir rankinę.

- Važiuok namo. Paskambink Kameronui. Pati viena sugebėsiu aprašyti prekes.

Alicija ėmė prieštarauti, bet kaipmat ją nutildžiau. Sužvejojau jos rankinėje mobilųjį, spustelėdama greitojo rinkimo mygtuką paskambinau vyrui ir išgirdusi kvietimo signalą perdaviau jai. Per penkiolika minučių nuostabūs globėjiškasis vyrelis atvyko jos pasiimti ir išsi-vežė namo, kad galėtų palepinti karšta vonia, pasirūpinti poilsiu ir apskritai išpildyti kiekvieną hormonų sukeltą įgeidį.

Juk tam vyrai ir skirti, ar ne?

Ak, neturėjau galvoje hormonų ir rytinio pykinimo! Tam dar nesu pasirengusi. Tikrai ne.

Tačiau tenkinti įgeidžius? Visomis keturioms už.

Alicijai išėjus, užrakinau duris ir patraukiau į tolimajame kambaryje įrengtą darbo kabinetą; stvėriau žvilgantį rožinį bloknotą su gnybtuku ir ėmiausi darbo. Paprastai surašyti prekes man nebūdavo nuobodu. Dievinau savąją lobių skrynią, pilną vintažinių darbužių ir aksesuarų. Kai kada rytais, atrakindama parduotuvės duris ir leisdama lankytojams išsinešti tą nuostabų grožį, kurį kaupiau nedidelėje kvadratinėje erdvėje, nuoširdžiai išgyvendavau tragediją. Tačiau merginoms juk reikia apsirūpinti lūpdažiais ir kojineimis.

Dangui vis labiau niaukiantis, lėtai apėjau drabužių lentynas. Pro vitriną praeidavo vienas kitas būrelis studentų, traukiančių į miestą pigiai užkąsti ar dar pigiau išgerti alaus, bet gatvė buvo tuštutėlė. Maždaug už valandos turėjo pradėti dūgžti madingos greitojo maisto užkandinės ir vyninės, o iki to laiko, regis, niekas neketino eidamas pro šalį grožėtis ant grindinio krintančiais spalvingais šviesos lašeliais, kuriuos, atspindėdamos parduotuvėje degančias šviesas, skleidė vitrinoje kabančios karoliukais siuvinėtos rankinės ir vakarinės suknišos.

Atsisėdau ant lakuotų medinių grindų tarp stumdomų skersinių drabužiams kabinti, o raudonais ir baltais taškeliais nusėtos mano suknelės sijonas išsiskleidė ir virto tobulu apskritimu; tada nubraukiau atgal iš nepriekaištingos šukuosenos išslydusį tamsų plauką. Dabar atėjo batų eilė, ir aš pradėjau pagal sąrašą tikrinti apatinėje lentynoje išrikiuotas poras.

Griebusi sidabrinus aulinukus su platforma pažiūrėjau didį ir būklę. Pagalvojau, ar jų nepriglobus, bet galiausiai nusprendžiau, kad nors trokšdama pakvailioti kartais taip ir atrodau, širdyje esu ištikima šeštojo dešimtmečio mados aistruolė.

Pagal dabartinius nulinio dydžio kultūros standartus aš per daug apkūni... negaliu pasigirti ryškiais raumenimis... mano oda blyški, ant jos nerastumėte nė lašelio savaiminio įdegio kremo. Mano kūno linijos buvo kaip iš kito laikotarpio – epochos, kai prie lėktuvo akį įžūliai merkdavo raudonlūpės sirenos, kai tobula moters figūra priminė smėlio laikrodį, o ne švitrinę lentą, dėl Dievo meilės.

Kadangi neapgalvotai buvau parietusi po savimi koją, netrukus pajutau, kad ji visai nutirpo. Ištraukiau ją ir papurčiau. Parduotuvės ty-

loje pasigirdęs apatinio tiulinio sijono šnaresys užgožė ką tik pratrūkusio lietaus barbenimą į didžiulį vitrinos langą.

Padėjau aulinukus atgal į lentyną ir net nepalietusi šalia gulinčio žvilgaus rožinio blokno-to paėmiau dailų vakarinį batelį su standžia nosimi. Dėl neaiškios priežasties įsispoksojau į jį. Nors batelis nebuvo to vertas, iš tiesų jo net nemačiau. Tada supratau, kad nepažymėjau sąrašė sidabrinų aulinukų, todėl nusviedžiau ant sijono batelį ir paėmiau tušinuką.

Atsidusau. Šį vakarą įprasto džiaugsmo man nekėlė nei aksomas ir atlasas, nei švelnutėliai apatiniai iš šilko. Kas man darosi? Per pastaruosius kelerius metus buvau pasiekusi viską, į ką dėjau pastangas. Daugiau nereikėjo stoviniuoti už vėjo perpučiamo turgaus prekystalio, trepsėti ir keikti angliško oro. *Korinos spinta* buvo iš plytų ir betono, o kadangi su Alicijos vyru sėkmingai įkūrėme bendrą įmonę, galėjome atidaryti prašmatnią vintažinių drabužių parduotuvę Pietų Londone.

Iš turgavietės paskui mane atsekė ir ištikimi klientai, vėliau pavyko sudominti net kai kuriuos jaunos ir žymius visuomenės atstovus, kuriems senovinis stilius atrodė šaunių šauniausias ir kurie galėjo pakloti krūvas pinigų

už bet kokį klasikinį kostiumą. Tad iš abiejų pasaulių gavau tai, kas geriausia, – nuoširdžiai tuo tikiu. Viską, ką planavau, kam taupiau, kam dėjau centą prie cento. Tai kodėl dabar, užuot šokinėjusi iš džiaugsmo aplink drabužių lentynas ir šūkavusi, sėdėjau ant žemės žiūrėdama į tuos pačius aulinukus?

Gal todėl, kad įprastai šį darbą atlikdavau su Alicija. Be jos čia buvo ganėtinai tylu. Man trūko mudviejų pasiplepėjimo ir jaudulio, kuris apimdavo tarp apdarų radus visai pamirštą puikų sijoną ar palaidinę. Iš tiesų Alicijos ilgėsysis slėpė nerimą dėl svarbaus gyvenimo pokyčio.

Kadaise buvau didelio netekėjusių, įsipareigojimų nesaistomų ir neįsimylėjusių merginų būrio ašis, o dabar jaučiausi tarsi balta varna. Visos jau turėjo antrąsias puses ir labiau domėjosi, kaip nudažyti vaikų kambarį, o ne raudonai nuspalvinti miestą. Nuo tokių minčių pasijunti, na... vieniša. Užmiršta. Ir tokia savijauta man toli gražu nebuvo maloni. Mačiau, kuo *Užmirštuosiuose*² virsta žmogus.

Tačiau nejaučiau ir pavydo. Nuoširdžiai ne-

---

² *2Left Behind* (angl.).

jaučiau.

Išbandžiau save. Įsivaizdavau gyvenanti nuosavame raudonų plytų namelyje ir kas vakarą grįžtanti pas tą patį žmogų, kuris gamina valgį, moka mokesčius... Ne. Netraukė. Vaizdas buvo per daug senamadiškas. Per daug įprastas. Nuo to žmonės sustingsta, ir pabaiga gali būti dvejopa: arba abu partneriai susitaiko su nuobodžiu gyvenimu, arba vieną rytą kuris nors prabudęs pamato kitą lovos pusę tuščią, ant židinio atbrailos randa įtartinę atsiprašymo raštelį ir susivokia, kad dalis savasties negrįžtamai dingusi, kad ją paskubomis susikrovęs lagaminą netyčia išsinešė partneris, ar aptinka kažkieno paliktą dantų šepetėlį, išslydusią kojine.

Todėl – ne. Pavydo nejutau. Nė mažiausio.

Bet tai jau skambėjo pernelyg snobiškai, ar ne? Tarsi būčiau menkinusi draugų pasirinkimą. Vis dėlto taip nebuvo. Aš tik norėjau...

Iš tikrųjų net nežinojau, ko norėjau. Niekaip negalėjau nustatyti to ramybės neduodančio ilgesio kilmės, tačiau kaskart jį pajutusi norėdavau traukti į mėgstamą kavinę ir godžiai sušlamšti ką nors saldaus, o nuėjusi spoksodavau į tešlainių bei tortų prigrūstą vitriną suvokdama, kad ilgesio niekas negalės numal-

šinti. Ir toks suvokimas kėlė begalinį nerimą.

Nudelbiau akis ir pažiūrėjau į krūtinę, kurią atidengė daili suknelės iškirptė. Mano kūno linijos tapo matomos dar vaikystėje, todėl anksti supratau, jog vyrai yra paprastos būtybės: deramai padrąsinti, lengvai apsiseilėja ir praranda žadą. Merginos, turinčios didelę krūtinę ir putlias lūpas, gali gauti beveik viską, ko įsigeidžia.

Tačiau dabar buvau bepradedanti manyti, kad netenku galių, o šio vakaro įvykiai tik padidino nuogaštavimus. Tiesa buvo ta... kad vienas vyras mano žavesiui nepasiduodavo niekada, nors *drąsindavau* jį visais įmanomais būdais.

Atsidusau ir pažvelgiau į sidabrinius aulinius. Langelis sąrašė prie jų vis dar buvo tuščias. Nepažymėtas.

Kvailas išslydęs plaukas tarsi šaipydamasis vėl ėmė kutenti skruostą. Nupurčiau jį, ir šis menkas judesiukas gražino mane į tikrovę.

Elgiausi kaip kvailė. Iš tiesų viskas buvo gerai. Dar šįryt man iš paskos einantis vyras apsipylė karšta kava, kai pasilenkiau atrakinti langinių....